

ALICA RYNKE

Sofia

MARENČIN PT

ALICA RYNKE

Sofia

MARENČIN PT

© Alica Rynke 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
565. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-803-3 (brož.)
ISBN 978-80-8114-803-3 (ePub)
ISBN 978-80-8114-803-3 (PDF)

1.

Sofia si oprela hlavu o studené okienko lietadla a snažila sa počúvať rozhovor dvoch mladých Angličanov sediacich vedľa nej. Rozprávali sa o Spišskom hrade a potom chválili lacné pivo a krásu slovenských dievčat. Musela sa usmiať, keď ich porovnávali s tými svojimi.

„Vieš, ako spoznáš, ktorá žena je Angličanka?“ spýtal sa jeden z nich a hneď si aj odpovedal. „Je pretučnelá, pri uchu má mobil a v ústach cigaretu.“ Zasmiali sa a objednali ďalšie pivo.

Dúfam, že lietadlo nebude meškať, aby Karin dlho nečakala. Pozrela na hodinky a posunula ich o hodinu dozadu. *O polnoci by sme už mali byť doma. Písala, že z letiska to trvá taxíkom len polhodinu.* Zatvorila oči a predstavila si svoju dcéru. Rozmýšľala, ako si budú po toľkých rokoch rozumieť. *Určite sa zmenila. Dospela.* Z úvah ju vyrušila letuška predávajúca kozmetiku. Pozerala priamo na ňu a podávala jej niekoľko vzoriek parfumov. *Bože, musím jej niečo povedať! Nemôžem sa na ňu pozeriť ako teľa na nové vráta,* pomyslela si. *Dúfam, že sa Angličania nezačnú môjmu prízvuku smiať.* Pery sa jej lepili a nevedela sa prinútiť povedať ani slovo. Radšej len pokrútila hlavou a oprela sa o okno.

„O dvadsať minút pristaneme na letisku v Bir-

minghame. Teplota vzduchu je desať stupňov...” informoval pilot.

Pozerala z okna na približujúce sa svetlá veľkomesta a zrazu znervóznela. *Bolo to od nej múdre, stavať všetko na jednu kartu? Predala ich jednoizbový byt aj väčšinu vecí a rozhodla sa, že sa späť už nevráti. Veď doma by len živorila. Aspoň to skúsi. Musí sa to podariť, musí. Kvôli Karin!*

V priletovej hale bolo ako v mravenisku. Obzerala sa dookola, ale dcéru nikde nevidela. Položila si kufre vedľa automatu a na jeden si sadla. O chvíľu nato jej zapípal mobil. *Som tam o päť minút*, čítala.

Karin sa prihrnula ako veľká voda a vrhla sa jej do náručia.

„Mami, vyzeráš perfektne!“ obzerala si ju zo všetkých strán. „Aká si opálená!“

„Aj ty vyzeráš nádherne. Neschudla si?“ znovu dcéru objala a do očí sa jej začali tlačiť slzy. Rýchlo si ich utrela rukávom.

„Vezmeme si taxík. Teraz už nejde žiadny vlak ani autobus,“ Karin pristúpila k taxikárovi a podala mu jeden z kufrov. Sadli si dozadu, stále sa držiac za ruky.

„Ako škola? Dá sa to zvládnuť?“

„Prestúpila som z medzinárodného práva na obyčajné. V kombinácii so španielčinou to bolo náročné. Takto nebudem musieť ísť na rok do Španielska.“

„Ťažko povedať, či to bolo dobré rozhodnutie. Veď uvidíš. Aký je dom?“

„Má tri izby a malú kuchyňu. Typický radový

tehlový dom. Vybrala som ten s najnižším nájomným, ale aj tak je to veľa peňazí. Zajtra pôjdeme do agentúr a zaregistrujeme ťa. Potrvá to, kým niečo nájdeme.“

Taxikár spomalil a zastal pred číslom deväťdesiatjeden. Aj keď už bolo po polnoci, pouličné svetlá dostatočne osvetľovali celú ulicu, a tak mohla vidieť, že sa domy podobajú ako vajce vajcu.

„Pozor, aby si neskočila do toho hovna,“ Karin ukazovala na psie výkaly vedľa smetného koša. „Nevieš si ani predstaviť, aké svine sú niektorí ľudia. Nezodvihnú si to po svojich psoch ani za boha. Je im jedno, že tadiaľto chodia matky s deťmi do škôlky.“

„Karin, vieš, že neznášam, keď sa vyjadruješ takto vulgárne. Máš pravdu, ale nemôžeš to povedať trochu inak?“

„Aha! Tak to si anglickí džentlmeni nepozbierali hovienka po svojich psích miláčikoch. Uznávam, znie to lepšie, ale fakt je, že psie hovná sú všade po chodníkoch. Mali by im za to dávať pokuty!“ povedala trochu zvýšeným hlasom. Otvorila dvere a vošla do domu. Smrdelo to tam starinou a zatuchlinou.

„Čo to tu tak smrdí? Otvor okná!“

„Zvykneš si. Ja to už ani nevnímam. Asi koberce.“

„Vyčistím to. V takomto smrade predsa nemôžeme žiť. Aké máš na zajtra plány?“

„Doobeda mám jednu prednášku a poobede ťa zoberiem do agentúr a ukážem ti mesto. Toto je moja izba. Ty si vyber alebo túto oproti, alebo tú

väčšiu na prízemí. Zatiaľ som ti ustlala tu.“ Objala mamu a položila si hlavu na jej plece. „Chýbala si mi, mami.“

„Aj ty mne, Karin. Nevedela som sa dočkať, keď ťa znovu uvidím. Zajtra mi všetko porozprávaš, ale teraz utekaj do postele. Nechcem, aby si na prednáške vyzerala ako chodiaca mátoha. Lúbim ťa, dieťa,“ pritiahla si dcérinu hlavu k sebe a bozkala ju na čelo.

„Tak dobrú noc, mami. A nezabudni, čo sa ti snívало. Vraj sa prvý sen na novom mieste splní.“

„Odkedy veríš na také veci?“

„Neverím. Žartujem.“

„Tak dobrú noc, zlato.“

„Dobrá noc, mami.“

2.

„Ešte musíš vypočítať tieto príklady, ale to bude pre teba malina,“ povedala Karin a podala jej papier s matematickými úlohami.

„Načo to chcú, veď nejdem učiť matematiku.“

„Zisťujú, či nie si debil,“ zasmiala sa a žmurkla na mamu.

„Možno tak vyzerám.“

„Neblbni, to dávajú robiť každému. A aj jazykový test. Tu máš. Rýchlo to vyplň, nech môžeme odtiaľto vypadnúť.“

„Zavoláme vám, keď sa niečo ukáže,“ povedala pracovníčka agentúry a položila dotazník spolu s prefotenými dokladmi a ostatnými tlačivami na stôl. „Možno sa niečo nájde v sklade. Práve teraz

potrebujú človeka na balenie novín a časopisov. Ale je to na zmeny, nevadí?“

„Tak jej povedz, že to vezmeš. Nemôžeš si veľmi vybrať.“

„Dobre, zoberiem aj takú prácu. Hlavne nech je to čo najskôr.“

„Budeme vám musieť vybaviť kartičku poistenca a to trvá niekedy aj mesiac,“ povedala a kývla ďalšej žene.

„Poď, skočíme sa najesť do číny a potom ti ukážem mesto.“

„Dúfam, že nebudem musieť jesť paličkami,“ Sofia sa zasmiala a chytila Karin pod pazuchu.

Prechádzali popri soche koňa nadrozmernej veľkosti. Sedela na ňom nahá žena. Dlhé vlasy jej siahali až na chrbát koňa.

„Z dialky vyzerala ako živá,“ povedala Sofia.

„Kto by len sedel nahý na koni! To je Lady Godiva. Legenda hovorí, že aby primäla knieža znížiť obyvateľom dane, celé mesto precválala na koni nahá, zakrytá len svojimi vlasmi. Jej manžel, uchvátený jej odvahou, zrušil všetky dane.“

„To mu nevadilo, že sa ľudia pozerajú na jeho nahú manželku?“

„Zakázal im pozeráť sa. Jeden, volal sa Tom, neposlúchol a tajne sa pozeral. Vraj potom skamenel. Keď ti niekto povie *nebuď pipin Tom*, znamená to, aby si nešpehovala.“

„Vďaka za upozornenie.“

„Tamto je Primark. Ak potrebuješ nejaké oblečenie, môžeme sa zastaviť. Pozri, túto podprsenku som si kúpila tam, bola veľmi lacná,“ pulóver si

vytiahla až ku krku a ukázala červenú čipkovanú podprsenku. Chalanovi idúcemu oproti takmer vypadli oči.

„Karin, prestaň, to sa nepatrí. Ten chlapec takmer skolaboval. A ja s ním.“

„Ty nemáš zmysel pre humor. Urobila som to naschvál, nech sa mladý zľakne.“

„Už vidím, čo ma tu s tebou čaká. Snaž sa trochu krotiť. Aspoň keď si so mnou.“

„Okej, budem sa snažiť,“ bozkala mamu na líce. „Tak sa už nedurdi!“

Prešli podchodom na druhú stranu námestia. Všade bolo plno ľudí. Niektorí posedávali na lavičkách, iní čakali na autobus alebo sa napchávali hotdogmi.

„Každý druhý je tu čierny! A každý tretí šikmo-oký!“ povedala Karin a pozrela na mamu. „Nie si rasistka, však? Tu sú na to veľmi citliví. Aj v mojej skupine na univerzite je viac ako polovica moslimov a černochoch. Zvykla som si, ale vždy sa poteším, keď uvidím bielu tvár.“

„Dieťa, očakávala som, že si sa zmenila, ale vidím, že nie. Ten tvoj čierny humor ma zabije, skús byť vážnejšia. Si stará na také hlúposti.“

„Dobre, veď som ťa chcela len rozveseliť. Zdalo sa mi, že ťa tá ženská v agentúre rozladila. Ale zvykaj si. Je tu plno cudzincov hľadajúcich prácu. A vieš, nie každý Angličan je tolerantný. Niektorí by nás najradšej vyhnali domov. Ale kto by im potom čistil ulice, robil v skladoch a utieral zadky starým ľuďom? Určite nie oni! Radšej budú žiť na podpore, ako by mali robiť málo platenú prácu, ver

mi. Pod', ukážem ti katedrálu a potom sa najeme. Nie je to ďaleko.“

Zabočili za roh nákupného centra a úzkym chodníkom sa dostali do malého parčíka. Počuli niekoho hrať na harmonike. Po niekoľkých metroch sa Sofii naskytol nezvyčajný pohľad. Na špi navom vankúši sedel beznohý harmonikár a pred ním bola škatuľka s mincami. Mladý muž nemal nohy, vlastne sedel na trupe, ale zdalo sa, že mu to v hre neprekáža. Vzadu za ním bola opretá skateboardová doska. Sofia sa snažila na neho nepozerať. Hodila mu niekoľko libier.

„Nemusíš sa cítiť trápne. To je rumunský cigán Viorel. Často tu sedí a vyhráva. Nevieš si ani predstaviť, koľkokrát ho už zobrali policajti. Ale jasné, ľudia ho ľutujú.“

„Čo sa mu stalo?“

„Spýtaj sa ho, keď dohrá. Vie anglicky.“

„Neblbni, nebudem sa ho nič pýtať!“

„Chcela si vedieť, čo sa mu stalo.“

„Ty nevieš?“

„Stratil nohy pri autonehode. Mal vtedy len deväť rokov. Pohybuje sa na tom skateboarde.“

„Chudáčik,“ ľutovala ho Sofia.

„Tento chudáčik si za niekoľko hodín zarobí viac, než ty v sklade za týždeň. Ale máš pravdu. Keby sa to stalo mne, zabila by som sa!“

„Karin, prestaň hovoriť také hlúposti.“

„Dobre, poďme!“ ťahala mamu preč. „Tamto je stará katedrála,“ ukázala na múry zničeného kostola. Zhorela počas druhej svetovej vojny, celá

ostala len vstupná veža. Je vysoká deväťdesiat metrov. Ak chceš, niekedy ťa zoberiem hore.“

„Koľko je tam schodov?“

„Neviem. Ideme? Začalo mi škvrkať v bruchu!“

3.

Bože, ako to tu neznášam! Sofia zložila dáždňík a nastúpila do autobusu. Sadla si na jediné voľné miesto, vedľa staršej ženy oblečenej vo fialovom sári. Jej nadrozmerný zadok zaberal aj polovicu druhého sedadla. *Táto si mala kúpiť dva lístky*, pomyslela si a vybrala z tašky noviny. Našťastie Indka vystúpila v centre mesta, a tak sa Sofia mohla pohodlnejšie posadiť. Noviny otvorila na stránke s inzerátmi. *Sklad, sklad a zase len sklad! Čo tu nič iné nemajú*, zatvorila ich a hodila na sedadlo vedľa seba. *Musím si nájsť inú prácu*, rozhodla sa. Už mesiac chodila na nočné, ale nebola spokojná. Tešila sa, že sa zdokonalí v angličtine, ale robili tam iba Poliaci. Dokonca aj vedúci skladu bol Poliak. A čo bolo najhoršie, nedal jej pokoj.

Rýchlo sa prezula, natiahla rukavice a vbehla do veľkej haly. Ostatní už viazali časopisy a vsúvali ich do priesvitných obalov. *To je nuda! Dočerta, keby len nájomné a účty neboli také vysoké*, vzdychla si a pridala sa k nim. Ráno bola taká unavená, že sa ledva domotala na autobusovú zastávku. Cesta domov jej trvala takmer hodinu.

„Mama, tak ak to nechceš robiť, pohľadaj si niečo iné.“

„Pozerala som nejaké inzeráty, ale ponúkajú len prácu v sklade alebo krčme.“

„A čo v krčme?“
„V kuchyni. Pomocnú kuchárku.“
„Kde sú tie noviny?“
„Hodila som ich do koša.“
„Fajn! Tak už nevyhadzuj. Nechaj, nech sa aj ja pozriem, ak nájdeš niečo zaujímavé.“
„Dobre. Ako myslíš.“
„Kamarátkina mama chodí na kurz angličtiny. Mohla by si aj ty. Je to zadarmo.“
„Veď to práve chcem. Ak tu máme ostať, moja angličtina musí byť perfektná.“
„Brzdi! Brzdi! Stačí, ak bude dobrá. Prízvuk aj tak nezmeníš. Si na to stará.“
„Ďakujem! Veď mám len štyridsaťdva!“ Sofia sa zasmiala. Okolo očí sa jej urobili jemné vrásky.
„Vieš, čo sa mi tu ešte nepáči?“
„Mne sa nepáči veľa vecí, ale tak hovor.“
„Ľudia. Sú odmeraní, nikdy sa neusmejú... A vôbec. Nevidela som ani jedného pekného muža alebo ženu. Takých naozaj pekných, prirodzene, nie umelo.“
„Ty si pekná, mama. Mohla si byť modelkou. Ale ty si si musela vybrať to sprosté učiteľské povolanie. Preto sme boli vždy také chudobné!“
„To sa zmení. Ako právnička zarobíš veľa. A potom sa postaráš ty o mňa, dobre?“ povedala Sofia a ošpliechala dcéru vodou z umývadla.

Sofia kupovala noviny každý štvrtok. Uverejňovali v nich inzeráty ponúkajúce prácu. V sklade to išlo dolu vodou. Nerobili pravidelne, len vtedy, keď dostali zásielku.

„Pozri, čo som našla!“ ukazovala Karin zakrúžkovaný inzerát. „Hľadajú barmanku. Len za minimálnu mzdu, ale aspoň to bude pravidelné, nie ako v sklade. Už máme dlžoby, ktoré treba čo najrýchlejšie zaplatiť! Inak nás majiteľ vystahuje!“

„Tak tam zajtra skoč. Chceš, aby som išla s tebou?“

„Netreba, zvládnem to. Aj tak sa musíš pripravovať na skúšku. Hovorila si, že je ťažká.“

„Dobre, ako chceš. Keď skončí skúškové, aj ja si niečo nájdem. Len na niekoľko hodín denne, ale aspoň ti trochu pomôžem.“

„Nemusíš.“

„Nemusím, ale chcem,“ bozkala mamu na líce a otvorila knihu.

4.

V noci sa obidve zobudili na otrasný lomoz. Suseda na niekoho vulgárne nadávala a do toho brechal jej pes a hrala hlasná hudba.

„Zase je opitá. Toto je už tretíkrát tento týždeň. Ak sa to ešte raz zopakuje, rovno zavolám policajtov,“ Karin rozčúlene búchala pästou do steny. Mali s ňou zlé skúsenosti. Nikde nerobila, každý deň bola pod parou a domov si vodila rôznych mužov. Bola tridsiatnička, ale alkohol, cigarety a možno, že aj drogy jej pridali aspoň desať rokov.

„Čo len tí sprostí chlapi na nej vidia?“ Karin ešte raz tresla do steny a žena na chvíľu stíchla. Počuli, ako otvorila vchodové dvere a niečo vyhodila na chodník. Cez záclonu videli jej pravi-

delného kunčafta, dvíhajúceho si zo zeme košelu a sveter.

„Podme spať, zajtra nás čaká ťažký deň,“ Sofia sa napila a odišla do svojej izby.

Bývali tu už niekoľko mesiacov a toto nebola ich prvá zlá skúsenosť. Predtým do nich niekto hádzal zhnitú zeleninu a zemiaky. Mysleli si, že to dotýčnú osobu prestane baviť, ak nebudú reagovať, ale dúfali márne. Jedného popoludnia, keď Sofia vešala v záhrade bielizeň, dopadla tesne vedľa nej pivová fľaša a takmer ju trafila. Okamžite sa pozrela, z ktorého domu to bolo hodené. V jednom okne uvidela siluetu muža. Karin rýchlo zavolała políciu a vinníka našli. Chalan sa najskôr vyhovárал, že o ničom nevie, ale keď jeho mama povedala, že sa čudovala, kde jej mizne zelenina, všetko priznal. Vraj nenávidí posratých cudzincov. Odvtedy to prestalo.

Sofii sa nedalo zaspáť. Myslela na Petra. *Má zavolať, nemá zavolať, nevedela sa rozhodnúť. Už uplynula dlhá doba, odkedy sa naposledy videli, čo ak na ňu zabudol?* Potom si predstavila jeho tvár a spomenula si, ako nástojil, aby mu zavolała, hneď ako príde do Anglicka. Nakoniec vytočila jeho číslo, ale telefón bol hluchý. *Ach, Peter, asi to osud takto chce*, vzdychla si a otočila sa k stene.

Ráno sa zobudila s otrasnou bolesťou hlavy. Rýchlo si zobrala ibuprofén a trochu to prešlo. Rozmýšľala, čo si oblečie na pohovor. Nakoniec vytiahla tmavomodrú blúzku s veľkou mašľou a čierne decentné nohavice. *Ved' je to len pohovor*

na barmanku, nežiadam predsa o prácu v diplomatických službách, pomyslela si. Zavolala taxík a vodičovi dala adresu baru.

Pred kanceláriou čakali tri ženy. Keď prišiel rad na ňu, zhlboka sa nadýchla a vošla dnu.

Za stolom sedel muž v jej veku. Kývol jej, aby si sadla. Chvíľu pozeral do jej žiadosti.

„Takže predtým ste už v reštaurácii robili. Povedzte mi niečo o sebe,“ usmial sa na ňu a čakal, čo povie.

„Áno, ale nie v Anglicku.“ Stručne mu porozprávala o práci v Irish pube v Izraeli. Zdalo sa jej, že je spokojný.

„Práca je na zmeny, ale v žiadosti píšete, že malé deti nemáte, tak by to nemal byť problém. Môžete začať budúci pondelok? Otvárame o desiatej, ale vy tu budte o hodinu skôr.“

Vstala, podala mu ruku a silno ju stisla.

Práca v bare bola vyčerpávajúca. Mali zabehnutý systém a od nikoho neočakávali žiadne zlepšovacie návrhy ani rady. Vzťahy medzi personálom boli čisto profesionálne a nikto nestál o priateľské pokecanie alebo aspoň úsmev. Ešteže kuchár bol milý. Skoro zakaždým, keď prišla po objednávku, jej povedal nejaký vtip. Takmer ani jednému nerozumela, ale to bolo jedno. Stačila jej jeho srdečnosť a dobrá nálada. Občas si cez obedňajšiu prestávku k nemu sadla, aby sa porozprávali.

„Vieš, Oliver, predtým som robila v Irish pube a tam bola atmosféra úplne iná. Boli sme ako jedna veľká rodina. Pomohli sme si, keď bolo treba.

A občas sme si aj niekam vyšli. Tu sa každý stará len sám o seba.“

„V ktorom Irish pube to bolo?“ Oliver ju pozorne počúval.

„Nie tu v Anglicku, v Tel Avive,“ predstavila si ošarpanú, na zeleno namaľovanú krčmu s veľkými oknami, poskytujúcimi nádherný výhľad na more.

„Tak už viem, čím to je. Slnkom. V južanských krajinách sú ľudia k sebe milší, otvorenejší. Slnko im dáva viac energie a optimizmu.“

„Nemyslím, že je to len tým. Ľudia to musia mať v krvi. Napríklad ty. Si Angličan, ale si milý a zaujímaš sa o druhých.“

„Haha, Sofia, mylíš sa, zaujímam sa len o teba,“ začal sa smiať a plieskať sa po veľkom bruchu. „Neľakaj sa, žartujem! Moja žena by ma za takéto reči zabila. Ale mám ťa rád. Ako sestru,“ žmurkol na ňu. Bola mu za to vďačná.

Karin prišla s novinou. Na internete sa zoznámila so slovenským chlapcom a chce sa s ním stretnúť.

„Veď o nič nejde, mama! Len si pokecáme, dáme si kolu a prídem ti celá domov,“ prehovárala ju. Sofia súhlasila, ale Karin jej musela sľúbiť, že sa do večera vráti.

„Juraj tu nikoho nemá. Čo by si povedala na to, keby sme mu prenajali tú hornú izbu? Pomôže s platením účtov a bude sa nám trochu ľahšie žiť.“

„Musíme si to premyslieť. Nie šiť veci horúcou ihlou. Veď ho ani nepoznáš.“

„Neboj, nie je to masový vrah. Práve naopak. Je veľmi hanblivý a veľa toho nenahovorí.“

„To ešte nič neznamená. Zavolaj ho najskôr na návštevu a potom sa rozhodneme, čo ďalej.“

5.

Sofia videla, že to takto sama dlho neutiahne. Zárobok v bare bol mizerný a ešte im aj majiteľ domu zvýšil nájomné.

„Tak povedz Jurajovi, že ak chce, tak mu to prenajmeme,“ nakoniec súhlasila.

Aj keď bola izba malá, Juraj bol spokojný. Karin ho zaregistrovala vo všetkých agentúrach v meste, ale aj tak trvalo mesiac, kým mu našli prácu.

„Banány, banány, kde pozriem, tam vidím len banány,“ sťažoval sa každý deň. „Už ich nemôžem ani cítiť!“

„Buď rád, že máš aspoň to. Balenie banánov do škatúl nemôže byť až taká ťažká práca. Ani mama to v reštaurácii nemá ružové. Chvíľu potrvá, kým sa ukáže niečo lepšie. Keby si chcel, mohol by si sa prihlásiť na univerzitu a získať diplom,“ snažila sa ho Karin prehovoriť.

„Možno neskôr. Neviem dobre anglicky,“ vyhovárал sa.

„Tak sa prihlás na kurz angličtiny. Mama to zvláda, pre teba to bude tiež ľahké. Pomôžem ti, ak budeš potrebovať.“

„To je lepší nápad,“ súhlasil. Dokonca sa sám vybral do školy a prihlásil na kurz. Po jazykovom teste ho zaradili medzi mierne pokročilých.

Hodiny mal trikrát do týždňa. Našiel si kamarátov a začal byť sebavedomejší.

„Hádaj, čo sa dnes stalo! Neuveríš. Urobili zo mňa supervízora. Už nemusím baliť banány, prideľujem ich ostatným a počítam škatule. Konečne ma prestanú bolieť prsty. A pridali mi niekoľko pencí,“ chválil sa. Objednal pizzu a skočil do obchodu kúpiť fľašu červeného vína.

„Čo oslavujeme?“ Sofia ostala prekvapene stát vo dverách kuchyne. Položila tašku na zem, vyzula si čierne lodičky a sadla na otáčaciu stoličku.

„Juraja povýšili. Už nebalí banány, robí vedúceho banánov,“ zasmiala sa Karin.

„Len si rob srandu. Možno to dotiahnem aj na vedúceho zmeny. Alebo dokonca manažéra!“

„To by bolo perfektné,“ Sofia si odpila z vína a odišla do kúpeľne. Počuli tiecť vodu.

„Tvoja mama zablokovala kúpeľňu na najbližšiu hodinu. Pozrieme si Taxi tri? Požičal mi ho spolužiak.“ Zobral poháre s vínom a vykročil ku schodom.

„Dobre, ale len tento film, potom budem musieť dokončiť esej. Zajtra ju mám odovzdať.“

Sofia si na malom prehrávači pustila Beethovenovu Mesačnú sonátu a postavila sa pred zvislé zrkadlo. Chvíľu sa na seba pozerala. Prešla si rukou po plochom bruchu a potom jemne nadvihla mäkké, nie veľmi veľké prsníky. *Už nemám dvadsať*, vzdychla si a začala kontrolovať celulitídu na vnútornej strane stehien a zadku. *Musím s tým niečo robiť, vyzerám ako storočná*. Opatrne vstúpila do

vane, plnej horúcej bublinkatej vody. Chytila si nos a celá sa do nej ponorila. Opuchnuté nohy si vyložila na okraj vane a pozerala na odlupujúci sa lak na nechtoch. *Aj s tým musí niečo urobiť. A vôbec. Musí so sebou niečo robiť, takto predsa nemôže žiť do konca života.* Masírovala si boľavé chodidlá a strpnutú šiju. Rukou si prešla po prsiach a chvíľu ich hladkala. Hnedé bradavky mierne stvrdli a ňou prebehla triaška. Túžila, aby sa jej znovu dotýkal muž. Roztiahla nohy a ruku presunula na klitoris. Jemne sa ho dotýkala a potom trochu pritlačila. Znovu ňou prebehlo chvenie. *Bože, celkom som zabudla, aké je to mať orgazmus!*

Kúpeľňa bola plná pary a zrkadlo umiestnené na stene oproti vani bolo zarosené. Už sa v ňom nevidela. Zaklonila hlavu, zavrela oči a prstami si masírovala malý výbežok klitorisu. Chvela sa. Po čele jej tiekol pot. Cítila, že sa blíži ten zabudnutý pocit vyvrcholenia.

„Mama, budeš ešte dlho? Potrebujem ísť na záchod,“ počula Karinin hlas a zároveň sa pohýbala kľučka na dverách. Strhla sa ako zo zlého sna.

„Vydrž! Umývam si vlasy. Hneď to bude,“ snažila sa, aby jej hlas znel normálne. *Musím s tým niečo urobiť,* povedala si znovu a vytiahla z vane štupeľ. Pozerala na odtekajúcu vodu a penu ostávajúcu na okrajoch. Rýchlo vaňu osprchovala a mokrými nohami stúpila na studené dlaždice. Zabalila sa do bielej osušky a otvorila dvere.

„Už som. Môžeš ísť.“ Naboso prešla do svojej izby, ľahla si na posteľ a rozplakala sa.

Hoci bola nesmierne šťastná, že je s dcérou,